

## Почитаеми Г-жи и Г-да,

Съ потушаването на търновското възстание (въ 1595 г.), и послѣ съ разбиването на възстаницитѣ при Кутловица (въ 1688 г.) и съ изгарянето на Чипровецъ и на околнитѣ му села, българитѣ се лишили отъ послѣднитѣ си водители — боляри. Тогава турцитѣ се заловили да смажатъ окончателно българския народъ, като го изтрѣбятъ, или като го прѣобърнатъ въ мюсюлмански. Тѣй, тѣ започнали да изтрѣбватъ българското население въ Делиормана и Тузлука, накарали насила много отъ родопскитѣ жители да приематъ исляма и крадѣли по-хубавитѣ български момичета, съ които пълнѣли харемитѣ си. Сжщеврѣменно турцитѣ грабѣли народа, измѣчвали го и го докарвали най-послѣ, къмъ края на 18 вѣкъ, до такова грозно положение, щото той се прѣобърналъ въ една послушна, търпѣлива, бездушна и робска рая, която се утѣшавала само съ създадената отъ грознитѣ врѣмена поговорка: „прѣклонена глава, сабя не я сѣче“.

---